

NAZOMER

Meer lezen van Esther Verhoef?
Kijk op pagina 461.

Volg Esther Verhoef op social media:

 @auteurestherverhoef

 @estherverhoefinsta

 @estherverhoef

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

ESTHER VERHOEF
NAZOMER

AMBO | ANTHOS
AMSTERDAM

ISBN 978 90 263 3432 0 (gebonden)

ISBN 978 90 263 4055 0 (paperback)

© 2017 Esther Verhoef

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

Omslagillustraties © Metin Demiralay / Trevillion Images (vrouw),

Martin Rügner / Westend61 GmbH / Hollandse Hoogte (New York)

en Regina Jershova / Shutterstock (bloemenpatroon)

De afgebeelde jurk is ontworpen door Nelli Uzun.

Foto auteur © Carli Hermès

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

‘Und der Haifisch der hat Tränen
Und die laufen vom Gesicht
Doch der Haifisch lebt im Wasser
So die Tränen sieht man nicht.’

Rammstein, ‘Haifisch’

De jurk sluit strak om mijn lichaam, een dwangbuis van flonkerende pailletten in taupe. Verdwaasd staar ik naar de wc. Bukken gaat niet, de jurk ophalen evenmin. Daarmee loop ik het risico haar te beschadigen nog voor ze is gefotografeerd. Mijn blaas zal moeten wachten.

Vanuit de nis boven de spoelknop grijnst een boeddha naar me. Naast hem drijven bloemen in een waterschaal. Ze bewegen schokkerig, alsof de schaal heen en weer wordt geduwd. Met enige vertraging besef ik dat het niet de schaal is die beweegt, maar ikzelf. Misschien adem ik te snel, misschien is mijn bloeddruk te laag. Ik leg mijn handen tegen de koele wand. Rustiger ademen nu, dieper, langzamer. Concentreer je.

Ik kan dit.

Ik heb het vaker gedaan.

Ik trek een papiertje van de rol, draai het om mijn bevende vinger en dep voorzichtig mijn ooghoeken.

‘Vivian?’

Haastig doorzoek ik mijn clutch: keycard van de hotelsuite, telefoon, lipgloss, poeder.

‘Vivian? Ze wachten op je.’ De stem van Joelle, mijn assistente.

‘Eén minuut!’

Ik weet zeker dat ik die tabletjes bij me heb gestoken.

‘Alles oké daar?’

‘Ja, hoor.’

Marnix bood me eerder vanavond een lijntje aan. Het sleurt hem door avonden als deze. ‘Je moet er niet mee overdrijven, dan kan het heus geen kwaad.’ Ik wees het af, zoals gewoonlijk.

Gevonden.

Ik peuter een tabletje uit de doordrukstrip en leg het op mijn tong. Zuigerop, met gesloten ogen. Straks een glas champagne, meteen bij binnenkomst, dat versterkt de werking.

Ik open de wc-deur. Mozaïek, zachte verlichting, lounge-muziek. Geen mens bij de wastafels. Ongeduldig beweeg ik mijn handen onder een kraan en laat het koele water over mijn polsen stromen.

In de spiegel zie ik het werk van een topvisagist. Volle, lange wimpers. Een huid die tien jaar jonger toont dan ze in werkelijkheid is. Met druppels Visine zijn de gesprongen adertjes in mijn oogwit geminimaliseerd. Zwarte kohl maskeert de rode randen rond mijn ogen. Een effectieve façade.

Ik voel me rustiger worden.

‘De definitie van succes is voor iedereen anders,’ merkte een journalist laatst op. ‘Beschouwt u zichzelf als succesvol?’

‘Natuurlijk,’ antwoordde ik.

‘Laat ik het zo stellen: als u terugdenkt aan uw tienjarige ik, bent u dan geworden wie zij graag wilde zijn? Zou zij trots zijn op wat ze heeft bereikt?’

Ik dacht. Ik dacht heel veel.

Ik zei niets.

‘Nou?’ drong hij aan.

‘Ze zou het leven dat ik nu leid niet eens voor mogelijk hebben gehouden.’

Een

‘Zit ik op mijn dúívenplatje... dan is alles weer oké... Dan fluit ik een áárdig liedje... en m’n duiven kirren mee...’ Opa’s basstem komt met gemak boven het geluid van de transistorradio uit.

Zijn grasparkieten vliegen kwetterend heen en weer onder het dakje van de volière. Er hangen er een paar aan het gaas, hun teentjes om het ijzerdraad geklemd. Ze weten niet voor wie ze meer moeten oppassen: voor opa Konings die met een bot keukenmes de zitstokken schoonschraapt, of voor mij, toekijkend aan de andere kant van het gaas. Donsveertjes stuiven op van het bodemzand en zetten zich vast in het metaaldraad.

Opa stopt met zingen om te hoesten. Hij haalt zijn aansteker uit de zak van zijn stofjas, houdt zijn hoofd scheef en steekt het stompje van zijn sigaar aan. Ik zie het uiteinde opgloeien.

*Zit ik op m’n dúívenplatje,
dan is alles weer oké.
Dan voel ik me als een koning,
want mijn duiven brengen vrêe.*

Ze draaien dit liedje bijna elke dag op Radio Mexico, meestal als verzoekplaatje voor opa Konings.

Hij was liever duivenmelker geworden, maar oma wilde daar niets van weten. Een neef van opa heeft toen grasparkieten mee-

gebracht uit Engeland en nou staat de achtertuin vol met volières. Oma Konings kijkt niet naar de vogels om, ze is meestal binnen. Ik zie haar met een stofdoek over het dressoir in de woonkamer gaan. Ze heeft weer die metalen krulspelden in die een beetje prikken, met een netje eroverheen dat alles bij elkaar houdt. Met die krulspelden in gaat ze gewoon boodschappen doen.

Ik kijk weer naar de volière. Opa's parkieten zijn groen en blauw, met een zwart geschubd manteltje. Soms worden er vogels met een andere kleur geboren, die opa voor veel geld verkoopt aan kwekers uit België of Duitsland. Oma geeft soep met brood aan die mensen, omdat ze zo ver hebben gereden, maar als ze weg zijn klaagt ze dat ze viezigheid onder hun voeten hadden en vuile nagels, en dan gaat ze meteen aan het werk om alles schoon te maken.

'Hier hedde un haffeltje.' Opa steekt me een paar veren toe door het gaas. Staartpennen en slagpennen, diepblauw en zeegroen met langs de rand een vleugje zwart. Ik houd ze in het zonlicht. De glans en kleur veranderen steeds. Het maakt veel verschil hoe het licht erop valt, net als bij mama's suède jack.

'Wat doe je toch altijd met die veren?' vraagt opa.

'Knutselen.'

Op de radio vraagt iemand een plaatje aan van Ronnie Tober. Ik hoor het knarsen van de naald en opa begint weer mee te zingen.

Over een maand wordt hij vijftig. Het feest wordt gehouden in het café van oom Johan en tante Sein, want opa Konings heeft een heleboel broers en zussen en er komen ook mensen van de vogelvereniging, biljartclub en carnavalsvereniging.

'Ik ga ze naar huis brengen,' roep ik, en ik haast me tussen de volières door de brandgang in. Het geluid van mijn voetstappen weerkaatst tussen de schuttingen. De tuinen in onze buurt lijken op elkaar: iedereen heeft dezelfde stoeptegels, witgeschilderde muurtjes en ligusterheggen. En opa is niet de enige met een volière. In veel tuinen staat ook nog een konijnenhok en in bijna alle

huizen blaft een hond als je voorbijloopt. Opa en oma hebben er ook eentje, Blacky, een dwergpoedel. Dat is een ras dat niet verhaart – oma houdt niet van haren in huis.

Aan het eind van de brandgang woont de familie Kreté die een pony in hun schuurtje houdt. Dat ruik je goed. Ze nemen hem elke dag mee naar een veldje om hem te laten grazen. Mama zegt dat je helemaal geen pony mag houden in een huurhuis en dat een pony sowieso niet in een stad thuishoort, maar de familie Kreté doet het toch. Die mensen hebben een hekel aan regeltjes, dus misschien doen ze het expres.

De oogst van maanden ligt op mijn spreid uitgestald, gesorteerd op kleur en grootte: blauw, zeegroen, zwart en grijs. Ik zou willen dat ik meer veren had. Nu moet ik zuinig zijn op elk veertje, zorgen dat ze schoon blijven en dat de baardjes niet uit elkaar gaan staan. Ik leg de veren naast en onder elkaar, laat de randen elkaar deels overlappen. Mijn vingers werken snel, steeds sneller, ze kunnen mijn hersenen amper bijhouden. Ik voel een kriebel in mijn maag, alsof ik op een slee van een heuvel glijd. De kleuren lopen in elkaar over, van licht naar donker.

Ja, dit is het.

Zo had ik het in mijn hoofd.

Ik zou van mijn werkje een foto willen maken, maar mama's toestel is kapot.

'Clau? Eten!'

Ik kijk op mijn wekkerradio. Halfzes. Toen ik voor de laatste keer keek was het nog twee uur.

'Claudia?'

Ik staar naar mijn werk. Kijken, denk ik. Kijk goed. Neem de lijnen, de kleuren en vormen in je op. Maak een foto met je ogen. Bewaar dit in je hoofd.

Tante Riek eet mee. Ze is onze buurvrouw, maar we noemen haar tante. Haar jurk heeft een panterprint en om haar taille spant een gouden riempje. Tante Rieks borsten zitten vlak onder haar kin en wijzen recht naar voren, in twee punten. Dat komt door het korset.

Mama tikt met haar vinger naast mijn bord. 'Eet eens door, jij. Ik krijg steeds van oma op mijn sodemieter omdat je zo'n spinneke bent.'

Mama praat lang niet zo plat als tante Riek, die soms woorden gebruikt die ik niet eens ken. Ze zegt ook steeds dat ze het dom vindt klinken als iemand plat praat en dat alleen laag volk dat doet, maar als ze bij iemand is zoals tante Riek, doet ze gewoon mee.

Ik schraap een laatste hap geprakte aardappel met jus op mijn vork. De vla die op tafel staat, hoef ik niet. Ik wil zo snel mogelijk terug naar mijn kamer.

Tante Riek geeft mama een vuurtje. 'Weet je wie ik vanmiddag tegenkwam?' Ze noemt een naam die me niets zegt. 'Haar tot hier, keiblonde geveerd.' Tante Riek brengt haar hand ver boven haar hoofd. Door de beweging rinkelen haar gouden armbanden. 'Ze was bij d'r vriend ingetrokken, zei ze. Snap jij wat zo'n griet nou helemaal in Rotterdam gaat zoeken? Daar komt toch *ginne goeien hond* vandaan?'

Mama knikt instemmend. Mama en tante Riek kunnen zo nog uren doorgaan, weet ik; ze doen niets liever dan praten over mensen die ik niet ken, en die alles verkeerd doen.

Ik laat me van de stoel glijden, zet mijn bord op het aanrecht en sluip de trap op, naar mijn kamer.

De witte limousine die komt voorrijden heeft geblindeerde ramen. Er kringelt rook uit de uitlaat.

Een jongeman in hoteluniform opent het achterste portier voor me. *'Je vous en prie.'* Zijn ogen zijn groot en groen, met volle wenkbrauwen erboven.

Hij doet me aan Jonathan denken.

Ik blijf staan.

Joelle pakt me bij mijn arm. 'Kom. We zijn al te laat.'

'Wie zijn er allemaal?'

'Iedereen.'

'Namen, Joelle.'

Ik weet dat ze me neurotisch vindt, toch somt ze vlot een vijftiental namen op van magazines, blogs, kranten en fotoagentschappen. Het is niet de minste lijst.

'Drie interviews zei je?'

'Interview is een groot woord.' Ze knijpt zachtjes in mijn arm. 'Geef ze wat quotes. Je kent je collectie.'

'Joelle...'

De jongeman wacht geduldig, zijn hand rust losjes op de greep van het portier.

'Ik wil die looper niet op. Kunnen we niet achter de foto-grafen langs naar binnengaan?'

'Vivian, *please*,' sist Joelle.

‘Ik ben verdomme geen mannequin! Dit was jullie idee.’ Ik til demonstratief een voet op, voor zover als dat lukt. Mijn schoenen hebben een hakje en laten mijn tenen vrij – perfect voor onder een galajurk, alleen blijven de zooltjes steeds in de zoom steken. Die is vanmiddag nog vastgezet, maar niet goed genoeg.

Joelle kijkt me strak aan. ‘Viv, luister: alle pers die ertoe doet, staat daar te wachten. Op jou, op deze jurk. Je ziet er fantastisch uit, je blaast iedereen van de loper.’

Het is niet de eerste keer dat ik op een evenement iets draag uit mijn eigen prêt-à-porterlijn, maar media-aandacht heeft me nooit gevoed. Integendeel, het zuigt energie weg. Joelle denkt dat mijn spanning daarvan komt. Ze heeft geen idee wat er nog meer speelt.

Eerst wil ik Marnix spreken.

‘Ik heb nog nooit een onflatteuze foto van je gezien,’ zegt Joelle.

Ik kijk naar de limo, naar de jongeman die geduldigheid portier openhoudt. Joelle blijft op me inpraten. Haar argumenten komen steeds op hetzelfde neer: je bent Vivian D, een stér, ge-niet daar toch eens van. En het belangrijkste: elke publicatie op welk blog of in welktijdschrift dan ook, en wat ook de strekking is van het verhaaltje dat erbij staat, is gratis reclame voor je merk.

Ik ben een wandelende reclamezuil.

‘Ik ken echt niemand zoals jij,’ verzucht ze.

‘Dank je.’

Ze buigt zich naar me toe. ‘Na die interviewtjes kun je er wat mij betreft tussenuit knippen. Ik zeg wel dat je door een grote klant bent weggeroepen. Maar doe iedereen een plezier en hou het nog even vol. Over twintig minuten is het voorbij.’

Ik sluit mijn ogen. Er trilt iets achter mijn ribben.

‘Je bent niet alleen, ik blijf bij je.’ Joelles woorden klinken

alsof ze me door een kilometerslange buis bereiken.

Ik laat me in de limousine duwen. Het portier wordt achter me gesloten. De geur van leer. Het gegrom van de motor. Koele lucht blaast zachtjes in mijn hals.

Ertussenuit knijpen, schiet het door me heen als de auto zich in beweging zet.

Joelle heeft echt geen idee.

Twee

‘Jullie zijn de meest rumoerige vijfde klas waar ik ooit aan heb lesgegeven.’ Juffrouw Van den Broek knipt de tl-balken aan en trekt de gordijnen dicht. De stof stinkt naar de pijptabak van meneer Robeerst van de zesde klas, die vorig jaar in dit lokaal zat.

Ik buig me weer over mijn proefwerk. ‘Vraag zeven: hoeveel milliliter is 76 hectoliter?’ Ik schuifdichter naar Henrie toe. Bij zijn antwoord op vraag zeven staan een heleboel nullen.

‘Claudia! Als ik je dat nog één keer zie doen krijg je een één.’

Ik trek mijn schouders op en buig me over mijn blad. Er zit een zachte fluittoon in mijn oren, die ik altijd hoor als ik weinig geslapen heb. Een hectoliter is honderd liter. Een milliliter is één duizendste van een liter. Honderd maal duizend maakt...

Henrie kauwt op de achterkant van zijn potlood terwijl hij de sommen oplost. Meestal laat hij me afkijken, maar ik durf hem niet aan te stoten.

Ik laat mijn voorhoofd op mijn vuisten rusten en staar naar het velletje papier. Bestudeer de dunne blauwe lijntjes, horizontaal en verticaal, die samen honderden perfecte vierkantjes vormen. Ik vraag me af wie er ooit heeft bedacht dat de lijntjes in de school-schriften blauw moeten zijn en niet, bijvoorbeeld, groen, grijs of bruin. Thuis gebruik ik ook ruitjespapier bij het tekenen. Met blanco vellen kun je je makkelijk vergissen; met ruitjes teken je vanzelf *symmetrisch*. Dat woord heb ik geleerd van opa Storimans, die in

een rolstoel zit en heel veel moeilijke woorden kent omdat hij van kruiswoordpuzzels houdt. Die hebben trouwens ook een ruitjespatroon, net als de boerenbonte gordijnen van oma Storimans en het tafelzeiltje in haar keuken. De Schotse ruiten van de rok van juffrouw Van den Broek zijn weer totaal anders, toch heten die ook ruiten. Hoe zou het eruitzien als ik mijn werkje van parkietenveren in blokken zou leggen, licht en donker, om en om? En als ik het eens probeer te...

‘Claudia Konings!’

Ik schiet rechtop.

Gegniffel. De geur van papier, krijt, de bedompte lucht van de gordijnen.

‘Waar ben jij mee bezig?’ Juffrouw Van den Broek staat voor mijn tafeltje.

‘*Koekwous!*’ roept iemand.

Iedereen begint te lachen. Henrie kijkt naar me, maar hij lacht niet.

De juffrouw trekt het proefwerkblad onder me vandaan. ‘Ik ga binnenkort met je moeder praten, want dit kan zo niet langer.’

‘Vera krijgt een poepjurk!’ roept iemand.

Ik wend mijn gezicht af en hoop dat het snel voorbij is. Vera woont vijf straten bij mij vandaan. Haar moeder koopt Vera’s kleding op een andere planeet; wijde rokken met stroken in felle kleuren en opgenaaide bloemen. Altijd dezelfde schoenen, met gespjes.

Henrie staat naast me.

‘Ik snap niet waarom ze steeds zo gemeen doen,’ zeg ik.

Vorige maand stond een ander klasgenootje in haar blote kont op het schoolplein. Jongens hielden haar vast, zodat ze niet kon terugslaan, en toen zakte haar broek af en ging het van kwaad tot

erger. Tegen de tijd dat meneer Robeerst op de herrie afkwam, was iedereen alweer aan het knikkeren.

‘Nou, ze vraagt er toch zelf om?’ Henrie zegt het zacht, hij bedoelt het niet gemeen.

‘Wie vráágt daar nou om?’

‘Vera moet gewoon normaal doen. Ze hebben gisteren tegen d’r gezegd dat ze die kleuterklere beu zijn. Trekt ze die tóch aan. Nou, dan moet ze niet *mauwen*.’

‘Misschien heeft ze wel niets anders?’

‘Jij één?’ Hij haalt een gehavend pakje Stimorol uit zijn zak en drukt er een lichtblauw stukje kauwgum uit.

Een paar meisjes komen uit de struiken gerend. ‘Hahaha, stront! D’r ligt daar écht hondenstront!’

‘Hou je hand op, dan,’ hoor ik Henrie naast me zeggen.

‘Ik hoef niets.’

‘Echt niet?’

Ik schud mijn hoofd.

Na school loopt Henrie een stuk met me op.

‘Zit jij daar helemaal niet mee, als ze iemand *vatten*?’ vraag ik.

‘Niet echt.’

Henrie woont drie straten bij ons vandaan. Hij ziet er grappig uit met zijn scheve tanden en sproeten. Zijn ogen staan ver uit elkaar. Niemand pest hem daarmee, ook niet met zijn kapotte gym-schoenen. Dat komt omdat hij een oudere broer heeft die al op de lts zit.

‘Ik vind het zielig voor Vera,’ ga ik door.

‘Als ze normaal doet is er niets aan de hand.’

‘Wat is normaal?’

Henrie kijkt me wezenloos aan. ‘Gewoon... normaal.’

Ik knik alsof ik het snap.

In de eerste klas was er een meisje dat me elke dag tegen de muur duwde. Monique. Ze vond me raar. Dat zei ze ook steeds: 'Jij bent raarr.' Met zo'n rollende r.

Ze had gelijk. Ik aaide bijvoorbeeld de hele tijd over iemands trui omdat die zo lekker zacht aanvoelde. Eén keer heb ik een stukje van een jas afgeknipt die op school aan de kapstok hing. Toen Monique bij ons thuis kwam spelen heb ik haar het werkje laten zien dat ik daarvan had gemaakt. Ze sloeg het uit mijn handen en zei dat ik niet goed snik was. Daarna trapte ze de schoenendoos omver waarin ik alles bewaar en ze riep dat er iets niet in orde was in mijn hoofd, met die rare werkjes van veren en gevlochten haar en takjes. Sindsdien probeerde ze iedereen tegen me op te zetten.

Sindsdien let ik goed op hoe de rest zich gedraagt en doe dan net zo. Het is moeilijk, want iedereen is anders en de een komt weg met dingen die de ander niet eens in zijn hoofd zou halen. Maar als je niet raar gevonden wilt worden, is je kleding ook belangrijk. Dat heeft Vera denk ik nog niet door. Als ik haar was zou ik mijn moeder vragen om van die Palomino-kleren van de C&A en een Lois-spijkerbroek. Dat scheelt allicht.

Halverwege de tweede klas is Monique met haar ouders naar Australië geëmigreerd. Daarna is het getreiter opgehouden. Het lijkt alsof iedereen het vergeten is, dus ik ga echt niet Henriës geheugen opfrissen. 'Als je d'r niet over lult, is het er niet,' zegt opa Konings altijd.

Een beveiligingsman buigt voorover en kijkt de limousine in. Na een korte inspectie knikt hij naar me. Ik hoor het geroezemoes, het geratel van camera's, zie het flitslicht bij de ingang van het hotel. Fotografen roepen om aandacht. Een kordon toeschouwers omsluit de looper.

Joelle laat zich uit de auto helpen door iemand wiens gezicht ik niet kan zien. Hij draagt hetzelfde uniform als de jongeman die ons hielp bij de achteringang van het hotel. Misschien is het dezelfde man. We hebben een rondje om het gebouw gereden om mij een stijlvolle entree te laten maken. Voor de camera's lijkt het alsof ik ergens anders vandaan kom, in werkelijkheid ben ik hier al sinds gisteravond, in een senior suite op de bovenste etage.

Vanochtend kwam Cécile om de jurk te perfectioneren, gevolgd door de styliste en de visagist met zijn make-upkoffers. Kort erna viel Marnix binnen om samen met mij en Joelle de perslijst door te nemen. Aan zijn gedrag heb ik niets gemerkt, hoewel hij het toen al moet hebben geweten.

Het ging mis toen ik na de late lunch in de hotelbrasserie afscheid nam van Joelle en Marnix en ik bij de toiletten Valerio Bruno tegen het mediterrane lijf liep. In zijn witte pak en met zijn zonnebril oogde hij zo campy, zo misplaatst in de stijlvolle omgeving, dat ik me even afvroeg of hij zich met opzet zo uit-